39e jaargang. — No 10 | Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden | Zaterdag, 3 Februari 1912.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco edaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Rouwbrieven

Er gaat geen week voorbij of wij ontvangen eenen of verschillige doodsbrieven.

Welk onthaal verschaffen wij aan die droeve boden?

Wij lezen met nieuwsgierigheid de namen die zij ons melden en antwoorden per kaart op de gedachtenis die de familie ons toestuurt.

Is dat al wat de broederlijke liefde van ons vergt? Oh neen!

Dechristelijkerouwbrief zelf vraagt ons iets anders : « Bidt God voor de lafenis der ziel — ofwel — wij bevelen hare ziel in uwe godvruchtige gebeden. »

Hoevele christenen beantwoorden die uitnoodiging?

Men beklaagt de familie van den overledene, men spreekt over het droevig voorval, en men denkt niet eens om aan den gestorvene den troost des gebeds te verleenen Wij weigeren de korste brood den hongerigen niet, de zielen des vagevuurs lijden en wij blijven er om zoo te zeggen ongevoelig aan.

Een dag zal er komen en misschien is hij reeds nabij, waarop een doodsbrief aan onze vrienden en kennissen ons overlijden zal melden. Wat zullen wij dan gelukkig zijn van medelijden genoten te hebben voor onze lijdende broeders.

Weest bermhertig en gij zult bermhertigheid verwerven!

Bekentenis.

In het vrijdenkersblad « Le Temps » stond er over eenigen tijd te lezen :

« Belgie leeft onder een klerikaal gouvernement. Frankrijk leeft onder een anti-klerikaal bestuur. Welk van beiden verbant en vervolgt? Welk is onverdraagzaam? Welk geeft blijk van bespiederij en dweepzucht? Het antwoord kan niet twijfelachtig zijn. Welke vernedering! Wij moeten lessen van vrijheid gaan nemen in een land waar de klerikalen meester zijn. *Wij zouden hier zijn de vrijheid te bezitten zo als in België.* »

Lezers oordeelt.

WAAR DE LIBERALEN MEESTER ZIJN.

In Frankrijk zijn de liberalen meester. Welnu, tot nu toe zijn enkel wetten gemaakt om den katholieken godsdienst uit te roeien ; om kerken en kloosters te sluiten ; om kerkgoederen te stelen ; om de tabernakels open te breken en te ontheiligen! Processien mogen er niet meer op straat komen, en al wie tegen die schandalige wetten durft protesteren, wordt ongenadig de gevangenis ingesmeten!... De katholieken kunnen er niets bekomen en worden er op alle wijzen vervolgd en gebroodroofd. Ze noemen zulks liberale vrijheid!

* *

WAAR DE KATHOLIEKEN MEESTER ZIJN.

In België is iedereen vrij! De joden, protestanten en vrijdenkers hebben er zooveel recht en vrijheid als de katholieken!

Er worden wetten gemaakt, niet om onze tegenstrevers te verdrukken, maar in het voordeel van elkeen.

Jaarlijks worden er millioenen franken gegeven aan de onderdomspensioenen en aan de leden der erkende pensioenkassen; *liberalen, socialisten* en *katholieken*, allen krijgen evenveel van die millioenen.

In Frankrijk wordt geen halven cent aan pensioen uitgedeeld. De liberalen kennen zulks niet, 't zijn enkel de katholieken welke voor die schoone zaak millioenen weten te vinden.

België's voorspoed

Het aanhalen der volgende cijfers toont genoeg den steeds toenemenden bloei van 's lands handel en nijverheid.

Het scheepsmetingscijfer der vaartuigen die in den loop van het jaar 1910 de haven van Antwerpen bezochten bedraagt 12,654,318 ton (verdeeld tusschen 6,796 schepen). Geen enkele have van het vaste land bereikte tot hiertoe dat getal.

In zake de betrekkelijke waarde van den bijzonderen in- en uitvoer, staat ons land aan het hoofd der volkeren. In 1907 waren de transacties in België op 714 fr. per inwoner berekend; in Engeland 555; in Duitschland 255 en in Frankrijk 230. In België steeg dit getal in 1910 tot bij de duizend frank.

Een terugblik op den economischen vooruitgang dezer twintig laatste jaren, doet ons de volgende vermeerderingen aantippen (wij vergelijken ondertusschen de jaren 1888-1890 met 1908-1910): België 125 ten honderd ; Italie 124 t. h. ; Nederland 118 t. h. ; Duitschland 116 t. h. ; Denemarken 94 t. h. ; Zwitserland 74 t. h. ; Zweden 72 t. h. ; Oostenrijk-Hongarie 59 t. h. ; Engeland 54 t. h. ; Frankrijk 53 t. h. ; Noorwegen 47 t. h. ; Rusland 18 t. h. ; Spanje 15 t. h.

Nergens, zoo zegt men overal, is het leven goedkooper dan in België. Ziehier hoe wij dit gezegde staven :

Een liter petroel betaalt men 30 centiemen te Parijs, 15 centiemen te Brussel ; een doosje lucifers 10 centiemen te Parijs, 1 centiem te Brussel ; eene ton steenkolen 40 fr., te Parijs, 20 fr. te Brussel ; een kilo koffie 6 fr. te Parijs, 3 fr. te Brussel ; een kilo tabak 20 fr. te Parijs, 3 fr. te Brussel.

Sedert 25 jaar worden in Frankrijk en Duitschland de meest in 't gebruik zijnde benoodigdheden meer en meer met lasten geslagen. België, gedurende dat tijdstip, ontlastte integendeel gansch olwel in groot gebeelte, koffie, thee, cacao (lauto), rijst, zout, azijn, nijverheidsalkohol en niettegenstaande de steeds toenemende begrootingen werden er in ons land geene nieuwe lasten geheven.

België is ook nog het land dat onder alle andere het goedkoopst en gemakkelijkst reizigersverkeer oplevert. Deze laatste jaren werden er nog in ons land abonnementskaarten, geldig op al de lijnen van 't Belgisch spoorwegnet, in ontloop gebracht.

België dat onder alle oogpunten aan 't hoofd der beschaafde volkeren staat wordt sinds 28 jaar door een katholiek Staatsbestuur geregeerd. Ook wordt sinds 28 jaar een bestuur, dat een landje van ruim 8 millioen inwoners op alle gebied zoo ver boven de zoo machtige buurlan den wist te verheffen door arglist ge aanvallen van liberalen en socialisten gelaakt. « De klerikalen » zeggen ze « verhinderen den vooruitgang, verdrukken het volk onder zware lasten .... enz. » O eerlighheid en rechtzinnigheid, hoezeer miskennen u de kartellisten!

Pokedpolegan.

KAMER
der Volksvertegenwoordigers.

Zitting van Dinsdag 30 Januari.

Vraag van den Heer SCHAETZEN, aan den Heer Minister van Binnenlandsche Zaken :

Op 17 November richtte ik eene vraag tot den heer Minister van Landbouw over de besmetting van het water van de Jeker. De heer Minister antwoordde dat de zaak behoort tot de bevoegdheid van de Bestendige Deputatie van Limburg.

Deze erkende de gegrondheid der klachten, doch bevond dat de besmetting veroorzaakt werd door de uitwateringen van fabrieken in de provincie Luik.

De Bestendige Deputatie van Luik antwoordde dat zij, alvorens maatregelen te nemen, wachtte op de bekissing van eene commissie, ingesteld door den heer Minister van Binnenlandsche Zaken in 1911, en belast met de studie der punten betreffende de zuivering van gemelde uitwateringen.

Hoe ver staan de werkzaamheden dier Commissie?

Aankoord : — De wet gelast de provinciale overheid de noodige maatregelen te nemen om de niet bevaarbare noch vlotbare waterloopen te beschermen tegen besmetting.

Het is niet aan te nemen dat deze overheid zich aan hare zending zou onttrekken, onder voorwendsel dat de staat de zaak van de zuivering van het vuile water onderzoekt.

Dit zeer ingewikkeld onderzoek, zal wel tijd vergen ; wachten dat het geeindigd zij om met de beteugeling van de misbruiken voort te gaan die bedreven worden zou, feitelijk, de toepassing van desbetreffende wetten en reglementen voor een onbepaalden tijd schorsen. Daar kan natuurlijk geen spraak van zijn.

De commissie onderzoekt eerst de zuivering van het vuile water der suiker- en papierfabrieken. Men zou den tijd niet kunnen bepalen waarop het onderzoek zal geeindigd zijn.

De leeuwerikken

Als dit nummer, waarde lezer, U onder de oogen komt, dan zal wellicht de blijde zang van den leeuwerik in de volle lucht uwe ooren al eens aangenaam getroffen hebben.

De gewone leeuwerik (Alauda arvensis, alouette des champs), zoo schrijft G. H. J Iserbyt, is de vogel onzer breede velden en groene weiden. Zoodra het eerste rood in 't Oosten schemert, rijst de wakkere leeuwerik uit het doomende gras, schudt den dauw van zijne grijze vlerken en stijgt opwaarts, hooger altijd hooger, lustig zingend 't blijde lied, dat in zoete tonen rinkelt door de morgenlucht en als een smeekgebed ten hemel opwelt. Waar hij zweeft, geen oog zoo scherp, dat hem volgen en zien kan.

Ach, hemelleeuwerke, waar zit je gij dan
Zoo luide en zoo lange te preken.
Waar dat ik met de oogen niet achteren kan
Alle hebben ik zoo dikkeus gekeken!

(Guido Gezelle).

En voor al hunne schoone liederen, wat krijgen die blijde zangers? Gewoonlijk stank voor dank en dat nog van 's menschen wege, die hunne nesten plunderen, ze opsluiten in vernepen kooien, en, wat erger is, ze jaarlijks bij millioenen slachten om reden van hun lekker vleesch. Een geluk nog, dat het vooral de trekleeuwerikeu zijn, die in de netten blijven haperen. Die zotte verdelingswoede zou sedert lang den laatsten leeuwerik uitgeroeid hebben, ware het niet van hunne groote vruchtbaarheid ; in gunstige jaargetijden broedt ieder paar tot drie maal vier à zes eieren uit.

De leeuwerikken hebben ook hun jachtgebied, dat gewoonlijk weinig uitgestrekt is, maar altijd nijdig en hardnekkig verdedigd wordt.

Men zou ongelijk hebben de leeuwerikken niet te aanzien als nuttige vogels ; hun kost bestaat hoofdzakelijk uit kerfdieren en onkruidzaden.

Van de overige stand- of trekleeuwerikken is de kuitleeuwerik (Galerida cristata, cochevis huppe) de voornaamste. Zijn lied is kort en weinig afwisselend ; hij woont meest altijd in de duinen ; 's winters, als het eten schaarsch is en het maagje toch moet gevuld worden, ziet men hem dikwijls de havergraantjes oppikken uit de ronde dingen, welke de paarden langs wegen en straten verliezen.

De leeuwerikken behooren bij de kegelbekken, even als de vinken en musschen.

Hemellawerke heet zij, wakkere en
snelgewiekte strale, die
'k, uit het zaadland opgestegen,
lijk een vierpijl rijzen zie.

. . . . . .

Midden in Gods werken levend,
't gaat hem beter, achter 't land,
die u nazie, te elker stonde,
daar hij zwaait en zeeuwt en plant.

(Guido Gezelle.)

BUITENLAND.

Frankrijk

STOUTMOEDIGE AANRANDING TE PARIJS. — Nog een geldombaler aangevallen. — Woensdag morgend, rond 9 1/2 ure, werd de geldombaler Gouy-Pallier, van de « Société de Celluloïd l'Oyonnicho », die juist eene som van 150.000 fr. ontvangen had, door een kerel aangerand in den Passage Meslay, nabij de place de la République. De aanrander bracht hem een geweldigen vuistslag op de borst en wierp hem een pak peper in de oogen. M Gouy-Pallier liet zijne brieventasch vallen en de bandiet vluchtte er mede weg. De schelm gelukte er in te ontsnappen. De geldombaler, die verschrikkelijke pijnen leed, werd in eene apotheek verzorgd en ging vervolgens eene klacht indienen in het commissariaat. De policie b zit een volledig signalement van den aanrander.

Engeland

LONDEN. — *Plechtige inhaling van den nieuwen Kardinaal Mgr Bourne, aartsbisschop van Westminster.* — Op zondag 21 Januari laatsleden werd Z. E. Kardinaal Bourne, plechtig ingehaald in zijne kathedraal van Westminster te Londen. Hendrik VIII en zijne waardige dochter Elisabeth meenden dat zij het katholicismus in het bloed zijner martelaren versmacht hadden ; eeuwen lang hebben de Engelsche « Papisten » gezucht onder de bloedigste strafwetten die ooit uitgevaardigd werden ; de H. Mis lezen of deze hooren lezen, waren misdaden die met den dood gestraft wierden ; de katholieke priester in Engeland gevonden werd geradbraakt en opgehangen te Tyburn. 't Is slechts een-en-zestig jaar geleden, toen Pius IX de katholieke hierarchie in Engeland herstelde, sprong het Engelsche volk in woede op tegen deze « paausche uitdaging ». De goede koningin Victoria zelf was bevig vergramd. Het Parlement op voorstel van het verschrikt ministerie, stemde eene wet, die met 100 pond sterling (2500 fr.) boete, den priester straffe, die een eer-titel door den Paus hem toegestaan, durfde aanvaarden.

Die wet wierd nooit toegepast ; over eenige jaren wierd zij afgeschaft. En zie, op zondag 21 Januari van het jaar 1912 deed Zijne Eminentie Mgr Franciscus Bourne, kardinaal priester der Romeinsche katholieke kerk, 4e aartsbisschop van Westminster, zijne plechtige intrede in zijne kathedraal, waar de lord-mayor (burgemeester) van Londen en de burgemeester van Westminster in groote ceremonie hem officieel komen hulde brengen!

Het was eene grootsche plechtigheid! Aangekondigd voor vier uren, kwamen er om 12 uren 's middags reeds veel geloovigen af, alsmede een groot getal protestanten. Om 3 uren was de ruime Byzantijnsche kerk proppens vol.

Na de Vespers, kwam de burgemeester van Westminster M. Gatti (een vurige katholiek) in groot officieel kostuum, met zijne dame en gevolgd van zijne twee scheepenen, in roode prachtkleedij de kerk binnen. Vijf minuten later kwam de lord-majoor, de lord-majores en de schepen sir John Knill, oud-lord-majoor. Nauwelijks hadden deze overheden plaats genomen op het koor, of daarbuiten werklonk een plechtig klaroengeschal. 't Was het signaal van de aankomst van den Kardinaal, die terug van Rome komende, eerst zijnen God wilde gaan aanbidden in zijne kathedraal, alvorens zijn paleis te betrekken. Zijne Eminentie bekleedde zich met de roode kardinaals-mantel in het voorportaal der kerk, en na het kruisteeld ontheid te hebben, begaf hij zich, vooraafgegaan van zijn kapittel van kanunniken en van eene groote schaar priesters, naar het koor. De Kardinaal bleef een tijde neergekniel vóór het Allerheiligste Sakrament, aan keerde hij zich tot zijn volk en sprak eene welsprekende redevoering uit over den vooruitgang van het katholicismus. Daarna wierd het « Te Deum » gezongen door het uitmuntend zangkoor der kathedraal. Op dat oogenblik bood ons de ruime tempel een uierprachtigst en indrukwekkend schouspel aan : de Kardinaal in 't rood, de andere bisschoppen, de prelaten en de kanunniken in hunne schoone koorgewaden, stonden in het priesterkoor ; achter hen meer dan drie honderd priesters in roket en de vertegenwoordigers van de kloosterorden, Benediktijnen, Dominikanen, Carmelieten, Capucienen, enz. Eene dichte opeengepakte menigte uit alle standen der maatschappij, vervulde eerbiedig en ingetogen het overgroote schipder prachtige domkerk.

Na het Te Deum gaf de kardinaal den pauselijken zegen.

Alvorens naar zijn paleis terug te keeren, wende zich de kardinaal tot de burgerlijke overheden die hem waren komen verwelkommen, en sprak hun eenige woorden van dank toe. De burgemeester van Westminster bog de knie en kustte den bisschopsring van Zijne Eminentie ; dit was nog al natuurlijk van een brave katholiek. Doch toen men den lordmaijor van Londen, een protestant, het voorbeeld van zijnen katholieken collega eerbiedig zag volgen, dan moest men toch bekennen dat Engeland sedert zestig jaren een heel eind wegs had afgelegd.

Turkijë

UITMOORDING TEN GEVOLGE EENER OORVAAG. — Tijdens een twist, ontstaan te Kakudi, gaf een Albanees een kaakslag aan eene gebuurvrouw. Ten gevolge van dien slag, doodden de ouders van de gekwetste vrouw, den Albanees, zijn vader en ook zijne moeder. Na deze driedubbele moord te hebben bedreven, staken zij de woning in brand om alle sporen van hun misdaden te doen verdwijnen.

Deze zaak heeft zulke verontwaardiging verwekt, dat eene afdeeling soldaten daar moest gestuurd worden om de orde te handhaven.

Stads- & Provincienieuws

—M. Burggraaf DESMAISIERES, den achtbare Senator van Tongeren-Maeseyck, zal op **donderdag 8e Februari** aanst. dag der loor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, Kolfiehuis *Allée-Verte*, Kiekenstraat te Tongeren, van 10 ure tot 1, de per onen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Tongersche spaarbond. — Verleden zondag hield de « Tongersche Spaarbond » zijne jaarlijksche algemeene vergadering in eene der zalen van den Volksbond St-Maternus. Een groot getal leden waren aanwezig.

M Fransen verontschuldigde de heer Ridder Louis Schaetzen, voorzitter der Maatschappij, de vergadering met kunnen bij te wonen, en gaf daarna lezing van het verslag over de werzaamheden tijdens het verloopen jaar.

Hieruit bleek dat op 31 December laatstleden 185 leden deelmaakten van de Tongersche Spaarbond, en deze hadden op hunne spaarboekjes eene som van 36,027,38 franken ingeschreven. De intrest aan de leden te betalen beloopt 1069 74 fr. De opbrengst der boeten en de bijdragen der eereleden bedraagt 118 85 fr. welke als premie tusschen de leden verdeelt wordt. Hiervan ontvingen 113 leden het eerste gedeelte der premie, namelijk fr. 0,55, en 162 leden het tweede gedeelte, te weten, fr. 0,35, zoodat de leden die recht hebben op de twee premien, fr. 0,90, boven hunnen intrest optrekken.

Spreker brengt daarna hulde aan den Eerw. heer Reyners, die zijn ontslag neemt, en bedankt hem voor de belangrijke diensten die hij aan de « Tongersche Spaarbond » bewezen heeft.

Vervolgens ging men,bij geheime stemming, tot de gedeeltelijke herkiening van het Bestuur. De uitgaande leden, de heeren Lenaers Jos., Lysens Jos., Moens Hub., Pelleus Aug. en Rutters Cesar, werden met eenparigheid der stemmen herkozen, en de heer advokaat Arm. Massa, werd gekozen in vervanging van den Eerw. heer Reyners.

M. Massa bedankte de aanwezigen voor de eer die zij hem aandeden, en beloofde aan het vertrouwen dat zij hem schonken te beantwoorden, met te werken aan den bloei en den voorspoed van de Tongersche Spaarbond.

Vervolgens ging men over tot het uitdeelen der premien en intresten, het terugbetalen der gespaarde sommen en de stortingen, waarna de zitting wierd geheven.

∴

TONGERSCHE SPAARBOND. — Men kan zich laten inschrijven in de « Tongersche Spaarbond » alle zondagen van 4 1/2 tot 6 ure. De gespaarde sommen brengen 4 % intrest op tot 200 fr. en 3 % voor de sommen boven de 200 fr. Bovenhoven worden belangrijke geldpremiën tusschen de leden verdeeld.

De personen welke zich willen laten inschrijven, kunnen verdere inlichtingen bekomen in het lokaal der Maatschappij, « Volksbond St-Maternus. »

Morgen zondag, 4 Januari, van 4 1/2 tot 6 ure, worden nog de premiën en intresten uitgedeeld. Na dezen datum worden zij terug in de kas gestort, zoo zij niet zijn teruggehaald

HET BESTUUR.

Hex. — Met veel genoegen vernemen wij de benoeming van den wel Ed. heer Graaf Alfred de Marchant et d'Ansembourg, eigenaar op het kasteel dezer gemeente, als eerste burgemeester, in vervanging van den heer Langenaken, ontslaggever

Zoo wij het beengaan van dezen laatsten oprecht betreuren, daar hij een echt volksman is, bedaard en zachtmoedig van aard, door elkeen geacht en bemind, ook begroeten wij de aanstelling van onzen jeugdigen kasteelheer, die reeds eenieders liefde wist te winnen, en wij koesteren de hoop dat wij in geen onzer verwachtingen zullen teleur gesteld worden. Overigens het verleden onzer Adelijke Familie pleit voor de toekomst, en wij zijn overtuigd dat Hex weldra als modeldorpje aan 't toppunt mag prijken en door al onze buren met recht zal benijd worden.

De plechtige inhaling van den nieuwen burgemeester zal waarschijnlijk plaats hebben in de maand Mei

Vechmael. — Onze gemeente was tot heden bediend door het postbureel van Tongeren. Daar Vechmael ongeveer 10 kilometers van Tongeren ligt, kwam de brievendrager slechts alhier aan rond 11 uren of 11 1/2.

Thans wordt Vechmael vereenigd met het nieuw bureel opgericht in de naburige gemeente Alex. Eene eerste uitdeeling van poststukken zal voortaan te Vechmael plaats hebben rond 10 1/2 uren 's morgens en eene tweede rond 5 1/2 uren 's namiddags. De menschen van Vechmael zullen thans op een klein kwartier tijds zich naar het bureel kunnen begeven.

De postdienst ondergaat dus hier eene merkelijke verbetering, waarvoor alle inwoners de katholieke regeering dankbaar zijn.

Vroenhoven. — Verleden zaterdag had het gewoon jaarlijksch avondfeest plaats van de velo-club « De Grensbewoners ». Dees jaar is dit feest bijzonder prachtig geweest. Alle werkende leden en een groot getal eereleden, niet alleen van Vroenhoven, maar ook van omliggende dorpen, namen deel aan het feest De zaal was allermooist versierd met slingeren en bloemtuilen, waartusschen het vaandel der maatschappij prijkte. De tafel was opgedischt met de keurigste spijzen, zoowel dat menigeen zegde : « Dat is te veel, dat hadden wij niet verwacht » Op het einde van het maal stelde de Voorzitter een heildronk in op den bloei der maatschappij en de gezondheid der leden en eereleden, hen allen bedankende voor hunne trouwe en talrijke opkomst. Deze woorden werden hartelijk toegejuicht en ieder drukte den wensch uit nog meermalen aan zulk een aangenaam en genoegelijk feest te kunnen deelnemen.

— Eerste Communie. — Verkrijgbaar in ons verkoophuis, Groote Markt, 37-39 :

Handboekje voor ouders en opvoeders der kinderen, door Z. Em. Kardinaal MERCIER.

Prijs : **15** centiemen.

Corteesem. — Gisteren vrijdag gaf M.A. Vroonen hier zijne eerste voordracht over fruitboomteelt.

Een zeer talrijk publiek luisterde met groote belangstelling naar zijne klare uitleggingen, zijn bijval was overgroot.

Morgen zondag en volgende zondagen, telkens na de Hoogmis, voortzetting der lessen.

Fall-Mheer. — Feestzaal « De Vrije Burgers », tweede opvoering van het prachtig drama « GENOVEVA VAN BRABANT. »

Wie plaats wil hebben, zorge op tijd te zijn

De diamanten van Cérisolles

10e vervolg

De oude huishoudster trad al binnen met een lantaarn in de hand.

— Wie kan er nu in zo'n rebesnam nog hier iets te maken hebben? riep de goede vrouw uit. Als het maar geen nieuwe ramp beteekent voor ons huis!...

Zonder acht te slaan op de woorden van Manon, hadden de beide broeders zich naar buiten begeven en schreden op het tuinhek toe.

In het schemerig licht, dat de lantaarn van Manon op den weg wierp, ontwaarden zij een omgevallen rijtuig en een man, die zijn best deed een jonge vrouw op te helpen, die terzijde in een greppel gevallen was.

Op dat oogenblik kwam de maan van achter een wolk te voorschijn en wierp haar licht op het gelaat van de vrouw.

Romain werd door een huivering aangegrepen en stamelde :

— Zij... zij is het! Mijn God, zou ze dood zijn?.....

Hij snelde naar den kant van den weg en boog zich over 't schijnbaar levenloze lichaam van een jonge dame, die met gesloten oogen lag.

— Goddan! ! het hart klopt regelmatig, het is niets anders dan een bezwijming, zegde hij.

— Geachte buren, sprak opeens de man, die bij de jonge dame hoorde, ik vraag u wel verschooning, dat ik mij op zoo bijzondere wijze aan u moet voorstellen en u in den avond moet storen. Mijn naam is markies de Villandry, bewoner van het Groene Huis. Ik geloof niet, dat ik vergeefs uw hulp inroep.

Eenige oogenblikken later lag Lénore De Villandry op dezelfde canapé in dezelfde kamer, waar eenige maanden tevoren Julio had gelegen, het slachtoffer van Arend-hoofd.

Lénore was inderdaad een beeld van een vrouw en noch Romain noch de vrouwen van Cérisolles hadden overdreven, toen zij de schoonheid van het meisje verkondigden.

Slank van gestalte, kenmerkte de schoonheid van het meisje zich vooral door haar wonderlijke oogen, die groot, amandelvormig en van diep blauw waren, terwijl zij overvloedig werden door pracht van wenkbrauwen. De matte, aristocratische teint van het gelaat was in goede harmonie met het overvloedige, donkerblonde haar.

Wat onmiddellijk trof in het jonge meisje was de melancholie, die uit het bleke lieve gezichtje sprak en allertmiet in overeenstemming was met haar twintig jaren.

Lénore lachte slechts zelden en, als een glimlach eens haar lippen plooide, dan was het een glimlach, die de uitdrukking van haar gelaat bijna nog smartelijker maakte. Zij was een levend raadsel voor ieder, die haar naderde en onwillekeurig vroeg men zich al welk geheim verdriet aan dat jonge hartje zou knagen.

Romain met zijn voor impressies zo vatbare natuur was dadelijk in verzering ontbrand voor het treurende weezentje en pinst die hij kenstrek op haar gelaat maakte haar nog zooveel te aantrekkelijker in zijn oog en in zijn gedachte zag hij haar hoofdje omwoven met een stralenkrans van heilig martelaarschap

Een paar maal had hij Lénore teroops ontmoet, eens in 't dorp en twee keer in de buurt van haar huis en die ontmoetingen hadden hem al meer getroffen dan hij zich wilde bekennen.

De onverwachte gebeurtenis, die het meisje in zijn huis brachtt, zou dan geheimzinnigen invloed, dien haar schoonheid op hem uitoefende, nog meer versterken.

Den morgen, nadat het ongeval met het rijtuig van De Villandry gepasseerd was en Lénore buiten kennis het kasteel was binnengedragen, ontwaarkte Romain verliefd.

De bliksem was bij hem ingeslagen, zoodals men dat noemt en hij was verliefd tot gekwordens toe.

Het bewijs hiervan was, dat hij van dat oogenblik af zijn laboratorium en het zoeken naar kunstmatige diamanten opgat en buiten dwaalde in de hoop, het elegante figuurtje van Lénore te mogen zien.

Een oneindig geluk straalde uit zijn oogen als hij haar gezien had en zijn vriendelijk knikje zijn groet beantwoordde. Over dien hunne verbijzondere kwam een glans van jeugd en zijn hart, dat nimmer ontvankelijk was voor vrouwelijk schoon, zong nu zijn hoogste heldelied.

Arme Romain, in zijn groote vreugde zag hij niet hoe zijn broeder Pierre leed, want die broeder had ook een meer dan gewone genegenheid voor het lieve meisje in zich voelen ontluiken. Maar Pierre, die heel goed zag hoe Romain over Lénore dacht, repte met geen woord van zijn sympathie, want en als broeder en als geneesheer, wist hij hoe zwaar de slag voor een ander zou zijn als hij ontkiemde.

Eindelijk trok Romain de stoute schoenen aan, toen hij wist, dat Lénore's vader niet thuis was, zond hij haar een brietje met de beste haar in den vooravond te mogen ontmoeten op een bepaalde plaats.

Tot dat oogenblik was hij in hoogst opgewonden toestand en de vraag : komt zij of komt zij niet? lag hem den heelen middag op de lippen.

Hoe werd zijn hart met blijdschap vervuld, toen het lieve meisje hem op de afgesproken plaats al tegemoet trad. Hij maakte een diepe buiging en greep toen een der handen van Lénore om er eenen glorienden kus op te drukken.

Het meisje beefde bij de aanraking zijner lippen en werd doodsbleek

— Mijn engel, riep Romain uit, wortel niet tegen uzelf, want ik zie het, ook gij bemint mij!

Ja, ik bemin u, fluisterde Lénore, maar voordat ik mijn hand in de uwe leg, moet ik spreken. Ik heb aan uw verzoek voldaan hier te komen, omdat ik u iets te zeggen heb, dat sommige oor-n niet mogen hooren. Het is u et goed van mij hier te komen, maar thuis, in het Groene Huis, kan ik geen woord zeggen, geen handeling verrichten, of mijn vader of Martine zijn in de nabijheid. Zij volgen mij als mijn schaduw. Ik heb spoedig begrepen dat ik uw aandacht trok en...

Op dit oogenblik werklonk het gerekte geschreeuw van een nachtuil door de avondstilte. Het kwam uit de richting van den ouden toren van de ruine.

Lénore ontstelde hevig en drukte zich beangst tegen Romain aan.

— Hoort ge het? vroeg ze rillend.

— O, dat is niets, antwoordde Romain geruststellend ; het is een uil, die op den toren zit.

— Misschien.... zegde Lénore geheimzinnig, misschien.

Zenuwachtig nam zij Romain bij de hand en trok hem mee, een smal voetpad af, totdat zij kwamen op een plaats, die aan alle zijden, op het pad na, door dicht kreupelhout was afgesloten.

— Wat een geheimzinnigheid, liefste, zegde de scheiksundige, met weinig verwonderd.

— Mijn gehecle leven is geheimzinnig, antwoordde Lénore op smartelijk ernstigen toon. Lieve vriend, als ge wist hoeveel ik gelden hebb voor dat u leerlij kennen. Uw vriendschap is de eerste zonnestraal geweest in mijn somber bestaan, nadat ik verwijderd was geworden van een vriendin mijner jeugd. Omdat ge mij wilded naderen, zoodals ge weldra zag, heb ik gretig uw verzoek opgevolgd. Daarom alleen al, omdat ik wist in u een vriend, een beschermer te hebben, ben ik van u gaan houden.

— Lenore, kom, zeg spoedig wat ge mij te zeggen hebt en martel mij niet langer met de onzekerheid over helgeen ik te hooren krijg. Uw leed zal mijn leed zijn, wees daar verzekerd van.

Lénore zierp weer vreesschtige blikken om zich heen alsof zij verwachtte, dat ieder oogenblik iemand door het dichte kreupelhout zou dringen en vervolgde toen :

— Ik heb u al gezegd, Romain, dat een geheim mijn erfeden en mijn heden zeilts omringt, een geheim, dat ik niet kan ontkluiten.

Hier bleef het meisje even op en bedekte haar voorhoofd met de rechterhand, alsof zij haar gedachgen wilde raadpegen. Toen vervolgde zij :

Het lijkt me, als ik aan mijn pri le jeugd terugdenk, of iet andere menschen mij omringd hebben. Het is soms als ik rimmer ik mij dat over mijn hoofje stond een knapper, jonge vrouw en of naast haar stond een lange, slanke gestalte, die mij ook dikwijls kustte en liefkoosde...

De reeds groote oogen van Lénore werden nog grooter ; zij staarde voor zich uit en scheen ten proot aan hallucinaties.

— Ja, ja, nu zie ik ze weer! O, ze drukken mij beiden aan het hart. Nu zie ik alleen den slanken man ; hij is geheel alleen en in 't zwart en ik ben ook in rouw gekleed ; Hij klemt me nog vaster in zijn armen, hij sukt en roept : Vaarwel ! vaarwel !....

Hijgend van inspanning hield Lénore op.

— En nu weet ik niets meer, zegde ze na een pooze, hijna angstig angstaard door Romain. Mijn geheugen weigert mij een ander visioen te geven, maar wat het vreeselijkste is, mijn beste Romain, is dat mijn vader, de markies De Villandry en de slanke man in 't zwart van mijn verleden niet uit dien personen zijn. Neen, hij is niet dat kind, dat is over mijn hoofje gebogen zag en mij later wenschte in zijn armen geheimzinnig heid, mij een hartverscheurend vaarwel toefoepelde.

— Uw vader houdt toch van u, Lénore, zegde Romain nu.

Het meisje glimlachte droevig en schudde het hoofd, terwijl zij antwoordde :

— Ik denk het wel, want ik heb me niet over hem te beklagen, omdat hij mij altijd alles gegeven heeft wat ik hoodig heb, maar nooit is er een spoor van vaderlijke tederheid in zijn houdingen tegenover mij geweest. Bijvoorbeeld, als ik mij ter ruste begeef, dan wensch ik hem goeden nacht, maar de kus, dien hij aan de mijn voorhoofd drukt, is zoo ijzig koel, dat is huiver als ik er aan denk.

— Ik denk, dat uw verbedding wat te levendig is, beste.

— Neen, mijn vriend, het is de waarheid, de zuiverste waarheid. Mijn vader houdt niet van mij en niet alleen dat ik voor hem met het minste respect kan gevelen, neen, erger, ik ben bang van hem! Heen zijn persoon en heel zijn bestaan is een mysterie, dat een groot geheim verbergt, een geheim, dat ik niet kan ontcijferen en dat mij vrees inboezemt. O, als dat geheim eens plotseling ontluid werd en een mysterie van bloed en misdaad werd!.....

— Kind!... riep de scheikundige uit, nu werkelijk ontzet over de wending, die haar woorden namen.

— En door mij, vervolgde Lénore, zich meer en meer opwindend, zult ge in een of andere verschrikkelijke gebeurtenis gemengd worden, tenminste, zoo ik de kwade genius van uw leven zou worden!... Dan.... o, ik voel het, ik zie het!... dan zou het ongeluk uw huis binnentreden!...

— Zwijg, zwijg! riep Romain ontsteld uit, ge zijt ongesteld! Neen, Lénore, 't zijn de liefde en het geluk, die hun intrede zullen doen in het kasteel mijner vaderen, als gij de mijne wilt worden!

Voor de tweede maal werklonk het klaaglijk geschreeuw van den uil op den toren en Lenore, verschrikt als een kind, dat van spoken heeft hooren vertellen door de kindermeid, sloeg haar armen om den hals van Romain en verbergde haar hoofdje aan zijn borst.

— Weinig, liefeling, zegde Romain, innig het meisje omhelzend, nu ge u van uw geheim ontlast hebt, nu ge een deelgenoot van dat geheim bezit, mag nu die deelgenoot u vragen zijn lief vrouwtje te worden, om u tegen gevaren te beschermen?

— Wilt ge mij dan nog hebben, in weerwil van mijn sombere voorgevoelens?

— Twijfelt ge er nog aan, liefste? Mag ik mij uw verloolde noemen, Lénore?

— Ja, Romain, uw verloolde, die er trotsch op is, haar hand in de uwe te mogen leggen en die zich verbindt u gelukkig te maken zooveel hi t in haar macht staat.

Toen strekte zij haar rechterhand omhoog en zegde met geheel veranderde stem :

— Ik zweer, dat ik, om Romain De Cérisolles voor leed te sparen, gereed ben te worstelen tegen ieder, wie het ook zij, die zijn geluk wil verstoren!

— Lieveling!... riep Romain uit en zijn lippen drukten op de hare den eersten verlovingskus.

Arm in arm namen zij den terugweg aan. Lénore had den sleutel van een kleine tuindeur, met welken zij onbemerkt het huis kon verlaten, wanneer Martine uit was en de Villandry zich op reis begeven had. Een dergelijk geval had zij ook nu benut en Martine, die de voordeur dubbel afsloot bij haar vertrek, vermoedde in het minst niet, hoe zij bedot werd.

['T VERVOLGT].